

POJĎ NA VZDUCH, MATOUŠI

I.

Takto by tě chtěl: na skráních silný magnet pro zlo,
ruka v ruce a mezi dlaněmi smír víc a víc špinavý –
nemá tě rád, člověče.

Ještěže svá zvrhlá přání vaří ze sněhu a nezoře hlínu
polí, to zima nedovolí,

však jestli ho zem tajně hostí, jestli plevel od
kořínků křiví ti ústa kyselostí, pak On začal
ozařovat vzdálenějším sluncem a Ty máš právo
šlehnout si celé lidstvo.

Tedy leť. Leť do daleka, ať víš, že vesmír bavíš!
Možná ti na opačné straně Měsíce představí
opačnou stranu drogy a – jsem Maria – hlesne
s dětskou stydlivostí usměvavá panenka a podá
koněvku spásy, co slzami přetéká –

to ale počká, to všechno počká. Chci teď být bdělý,
kudy slovo jde, hlídat hranu, aby nepřepadlo
k frázím, svůj díl bolesti proto zakopávám pod stůl
a jen připomenutí – takto by nás chtěl: na skrání silný
magnet pro zlo, ruka v ruce a mezi dlaněmi smír víc
a víc špinavý.

II.

Nemá nás rád, člověče. Ale je to vůl, jestli hodlá
vprostřed února dávat lekce veteránům studené
války, může také dostat pac a pusu bezpodmínečné
lásky, která se nám stane sebepolibkem smrti, ale co
už,

mé generaci stačí zaskřípat tisícerem záplatovaných
stoliček vyžraných cukrem na utišení nervů a v šedi
amalgámových plomb odjistit všechnu tu rtuť,

určitě se na poli najde nějaký zapomenutý klas,
natrikrát lomený k extrémní bedlivosti, aby poměřil
prudkost jedu a prudkost poklidu, jímž se zalijí
naše tváře,

v noci nás divoká zvěř obejde obloukem, ve dne
divocí lidé udělají kruh a nikdo se nepřiblíží,
počkají si na stezku odvahy prošlapanou prvním
jarním broukem, vlastně se jasně ukáže, kdo je tu
hovádko boží a kdo následováníhodný bůh,

to ale počká, to všechno počká. Chci teď být bdělý,
kudy jde slovo a kudy můj syn jde.